

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-2 У. 8989/18
Дана 03.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Наташе Коцић Филиповић и Сандре Пауновић, чланова већа, са судским саветником Драганом Ранђеловић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби коју је поднела тужила А.А. из ...,, коју заступа Стефан Ђорђевић, адвокат из Ниша, Орловића Павла 10, против туженог Савета Високе школе примењених струковних студија у Врању, ул. Филипа Филиповића 20, кога заступа пуномоћник Петар Јовчић, адвокат из Врања, Краља Милана 6, ради поништаја одлуке број 558 од 18.04.2018. године, у предмету конкурса, у нејавној седници већа, одржаној 03.03.2022 .године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** одлука Савета Високе школе примењених струковних студија у Врању, број 558 од 18.04.2018. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора.

III **ОДБИЈА СЕ** захтев туженог органа за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореном одлуком одбија се приговор, број 478 од 27.03.2018. године др А.А. на Одлуку Наставног већа Високе школе примењених струковних студија у Врању, број 380 од 14.03.2018. године о неизбору кандидата по расписаном конкурс у листу Послови број 742 од 13.09.2017. године и потврђује се наведена одлука.

У тужби, поднетој Управном суду дана 22.05.2018. године и допуни тужбе

од 13.08.2018. године, коју је уредила поднеском од 31.01.2019. године, тужила оспорава законитост одлуке туженог органа из свих законом прописаних разлога. Указује да се пријавила на конкурс Високе школе примењених струковних студија за ужу област менаџмент и бизнис, да је решењем в.д. директора туженог од 27.09.2018. године именована Комисија за писање извештаја и предлога за избор кандидата у звање професора струковних студија за наведену научну област и да је извештај Комисије стављен на јавни увид обавештењем од 19.10.2017. године, на који је изјавио приговор Синдикат образовања СО ВШПСС, који по мишљењу тужиле није био овлашћен да изјави приговор. Даље, наводи да је Комисија одбила приговор, али да је Наставно научно веће 14.03.2018. године, без оцене чињеница и доказа, писаног извештаја стручне Комисије, на основу пристрасне оцене неовлашћено поднетог приговора од стране синдиката образовања, донело одлуку о неизбору кандидата по расписаном конкурс. Сматра да је одлука туженог органа незаконита, тим пре што су дана 28.12.2018. године Синдикат образовања Србије и Синдикална организација Високе школе примењених струковних студија у Врању, повукли све представке и писане дописе на рад тужиле, а који су били узети као основ доношења одлуке која се тужбом побија. Такође, наводи и да јој је 29.10.2018. године, стигао одговор поводом њеног обраћања Министарству просвете, науке и технолошког развоја, који потврђују да је диплома тужиле стечена за научну област менаџмент веродостојна исправа, те да иако ниједном приликом није био покренут поступак за поништај њене дипломе, Савет се претенциозно усудио да оспори нешто, што је у складу са законом и правним прописима. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорену одлуку поништи и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, те да обавезе туженог да тужили накнади трошкове спора, колико буду изнели у складу АТ.

У одговору на тужбу тужени орган је истакао да је пред Основним судом у Врању у току парница по тужби тужиле ради поништаја одлуке туженог Савета Високе школе примењених струковних студија у Врању, број 558 од 18.04.2018. године, због чега предлаже да Суд одбаци тужбу као недозвољену. Међутим, опреза ради, тужени је оспорио наводе тужбе и предложио да суд одбије тужбу и обавезе тужилу да туженом накнади трошкове спора.

Управни суд је, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспорене одлуке у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према наводима из образложења оспорене одлуке, тужила је поднела приговор број 478 од 27.03.2018. године на Одлуку Наставно научног већа Високе школе примењених струковних студија у Врању, број 380 од 14.03.2018. године, о неизбору кандидата по расписаном конкурс у листу Послови број 742 од 13.09.2017. године. Даље се наводи да је на седници одржаној дана 13.04.2018. године, Савет Школе размотрио приговор и целокупну конкурсну документацију за избор наставника у звање професора

струковних студија за ужу научну област Менаџмент и бизнис и наведен је хронолошки ток поступка пред првостепеним органом, да је образована стручна Комисија за писање извештаја и предлога за избор наставника у звање професора струковних студија за ужу научну област Менаџмент и бизнис, да је та Комисија доставила Извештај, број 1673 од 19.10.2017. године, којим је предложила Наставно научно већу Високе школе примењених струковних студија у Врању, да донесе одлуку о избору тужиле у звање професора струковних студија за наведену ужу научну област, да је Синдикат образовања Високе школе примењених студија у Врању поднео приговор број 1927 од 17.11.2017. године на предлог Комисије да се тужилца изабере у звање професора струковних студија за ужу научну област Менаџмент и бизнис, из разлога што тај извештај није стручно и правно утемељен, да је Комисија доставила Наставно научно већу мишљење број 2043 од 12.12.2017. године, у коме је, уз образложење, остала при датом предлогу као у Извештају, те да је Наставно веће Високе школе струковних студија у Врању, на седници одржаној дана 13.03.2017. године, размотрило конкурсни материјал, извештај Комисије, приговор Синдиката, мишљење Комисије за писање извештаја и предлог за избор кандидата у звање професора струковних студија за ужу научну област Менаџмент и бизнис број 2043 од 12.12.2017. године, као и мишљење Министарства просвете науке и технолошког развоја, број 612-00-00040/2018-06 од 22.02.2018. године и након дискусије донело одлуку о неизбору ниједног кандидата у звање професора струковних студија за ужу научну област Менаџмент и бизнис, у складу са чланом 20. став 3. тачка 3. Правилника о условима, начину и поступку избора у звања наставника и сарадника Школе, број 1575/1 од 28.10.2016. године. На основу свега наведеног, тужени орган је донео оспорену одлуку.

Код наведеног чињеничног и правног стања ствари, по оцени Управног суда, тужилца основано оспорава законитост одлуке туженог органа и правилност поступка у коме је иста донета.

Одредбом члана 141. став 2. Закона о општем управном поступку, („Службени гласник РС”, бр. 18/16), између осталог, прописано је да увод садржи назив и адресу органа који доноси решење и пропис о његовој надлежности, број и датум решења, лично име или назив странке и њених заступника и њихово пребивалиште или седиште и кратко назначење предмета поступка. У ставу 4. истог члана закона је, између осталог, прописано да образложење решења мора да садржи чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог.

Одредбом члана 73. Закона о високом образовању („Службени гласник РС”, број 76/05...88/17), прописано је да звања наставника високошколске установе јесу: предавач, виши предавач, професор струковних студија, доцент, ванредни професор и редовни професор. Наставници у звању предавача, вишег предавача или професора струковних студија могу да изводе наставу само на струковним студијама. Наставници у звању доцента, ванредног и редовног професора могу да изводе наставу на свим врстама студија.

Чланом 74. став 3. истог закона прописано је да у звање професора

струковних студија може бити изабрано лице које има научни назив доктора наука, односно уметнички назив доктора уметности и има научне, односно стручне радове објављене у научним часописима или зборницима, са рецензијама, односно уметничка остварења.

Чланом 75. став 7. и 8. истог закона прописано је да начин и поступак заснивања радног односа и стицања звања наставника уређују се општим актом самосталне високошколске установе. Приликом избора у звања наставника, универзитет и високошколска установа цени следеће елементе: оцену о резултатима образовног, научног, истраживачког односно уметничког рада, оцену о ангажовању у развоју наставе и развоју других делатности високошколске установе, оцену о резултатима педагошког рада, као и оцену резултата постигнутих у обезбеђивању научно-наставног, односно уметничко-наставног подмлатка.

Имајући у виду стање у спису предмета и цитиране одредбе Закона о високом образовању и Закона о општем управном поступку, Суд налази да је тужени орган доносећи оспорену одлуку учинио битну повреду одредбе члана 141. став 2. и 4. Закона о општем управном поступку. Ово стога што је тужени у уводу оспорене одлуке, навео да је поступао на основу члана 145. Закона о високом образовању, ("Службени гласник РС", бр. 88/17), члана 37. став 1. тачка 14. Статута Високе школе примењених струковних студија у Врању и члана 39. став 2. Правилника о условима, начину и поступку избора у звања наставника и сарадника школе, али није навео лично име странке и њено пребивалиште, нити кратко назначење предмета поступка. Поред наведеног, образложење оспорене одлуке не садржи наводе приговора тужиле изјављеног против одлуке Наставног већа Високе школе примењених струковних студија у Врању, број 380 од 14.03.2018. године, нити оцену навода из приговора, не садржи утврђено чињенично стање, односно наводе о одлучним чињеницама од којих зависи одлука у овој правној ствари, као ни одредбе материјално-правног прописа, који је правни основ за донету одлуку. Због свега наведеног, Суд налази да образложење оспорене одлуке не садржи правно прихватљиве разлоге за донету одлуку.

Суд је ценио наводе из одговора на тужбу да је пред Основном судом у Врању у току парнични поступак, по тужби тужиле, за поништај одлуке туженог органа број 558 од 18.04.2018. године, те да из тих разлога предметну тужбу треба одбацити, међутим, налази да су ови наводи туженог без утицаја на другачије закључивање Суда, из разлога што је оцена законитости Одлуке Савета Високе школе примењених струковних студија у Врању у надлежности Управног суда, који у складу са одредбом члана 29. став 1. Закона о уређењу судова ("Сл.гласник РС", број 116/08...88/18) суди у управним споровима.

Одредбом члана 37. тачка 14. Статута Високе школе примењених струковних студија у Врању, прописано је да Савет одлучује у другом степену по жалбама студената и запослених у Школи и приговорима кандидата по основу конкурса за заснивање радног односа и стицање звања.

Одредбом чл. 198. став 1. и 2. Устава Републике Србије, прописано је да појединачни акти и радње државних органа, организација којима су поверена јавна овлашћења, органа аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе, морају бити засновани на закону, те да законитост коначних појединачних аката којима се одлучује о праву, обавези или на закону заснованом интересу подлеже преиспитивању пред судом у

управном спору, ако у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита.

У конкретном случају, оспорени акт је коначна одлука туженог органа о неизбору кандидата у звање професора струковних студија за наведену научну област, донета након спроведеног поступка по расписаном конкурс за стицање одређеног звања, па је оцена Управног суда да је надлежан за одлучивање по предметној тужби у складу са правним схватањем утврђеним на седници Грађанског одељења Врховног Касационог суда од 16.03.2021. године, из чијег образложења произилази да је по тужби за поништај коначног акта високошколске установе о неизбору у наставно звање несумњиво надлежан Управни суд.

О стварној надлежности Суд води рачуна по службеној дужности, у току целог поступка, па је у смислу цитираних одредби Статута Високе школе примењених струковних студија у Врању и Устава РС, Суд нашао да је оцена законитости оспорене одлуке предмет управног спора, те чињеница да је пред Основним судом у Врању покренут поступак у истој правној ствари, не може бити од утицаја на другачију одлуку Суда.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореном одлуком повређен закон на штету тужиље, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде. У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони учињене повреде правила поступка и донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је одлуку о трошковима донео на основу члана 67. Закона о управним споровима и члана 163. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, па је, с обзиром да тужиља није определила трошкове управног спора по врсти ни висини, захтев одбио, одлучујући као у ставу II диспозитива.

Како тужени орган није успео у овом управном спору, то је његов захтев за накнаду трошкова управног спора одбијен, основном одредби члана 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, уз сходну примену одредбе члана 151. Закона о парничном поступку, због чега је одлучено као у ставу III диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана: 03.03.2022. године, II-2 У. 8989/18

Записничар,

Драгана Ранђеловић,с.р.

Председник већа-судија,

Драган Јовановић,с.р.

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ОИ